

Do které školy chodíš, Rose?

Zazvonil budík, ale Rose

ho neslyšela a spala dál.

Před několika týdny zjistila, že pohádkové postavy skutečně existují. Zestárly a žijí v Pohádkové zemi, kde založily Královskou akademii. Studují tam jejich vnukové a vnučky, aby se stali pohádkovými hrdiny. Ale tím největším překvapením a zároveň nejsenzačnějším zjištěním bylo to, že Rose je vnučkou samotné Popelky! Od chvíle, kdy jí její kouzelný myšák donesl klíč od toho světa, ani na okamžik nepřestala zažívat fantastická dobrodružství. Chodit do takové výjimečné školy znamenalo

létat na dracích, čelit obrům a různým obludám a přišerám a mařit plány zlým pohádkovým bytostem. Nebylo divu, že občas potřebovala doplnit vynaloženou energii a ráno si vždy chtěla ještě trochu pospat.

Když si Roseina maminka Klára všimla, že Rose ještě neseběhla dolů na snídani, vydala se nahoru po schodech do jejího pokoje, aby ji vzbudila. „Rose, no tak, vstávej!“ vybědla ji a snažila se z ní strhnout přikrývku.

Ale Rose ne a ne se jí vzdát. Klára tahala a tahala, dokud Rose najednou nepovolila sevření a Klára neskončila na zemi. A její dcera dál šťastně spala.

„Velice by mě zajímalo, co má dcera zase prováděla, že je tak unavená,“ říkala si. „Musí ihned vstát, než začne škola...“

V ten moment zazvonil telefon. Klára seběhla do spodního patra, aby zvedla sluchátko. Volal ředitel Roseiny školy na Zemi.

„Jestlipak víte, proč volám?“ zeptal se trochu podrážděně.

„Ano, pane řediteli. Velice mě to mrzí, Rose dnes přijde do školy o něco později,“ začala se Klára hned omlouvat.

„Vážená paní, Rose se nedostavila ani na jednu jedinou hodinu!“

„Jak prosím?! Ani na jednu?“ vykřikla Klára zděšeně. Telefon jí vypadl z ruky na stůl. Pojala strašlivé podezření. Zamířila k Roseinu batohu, otevřela ho a hledala důkazy. A téměř okamžitě našla to, co hledala: kouzelný pohádkový klíč!

„To není možné! To přece nemůže být on...“

V horním patře někdo vykřiknul

a následovalo několik ran. To Rose žuchla na podlahu.

Právě se probudila a uvědomila si, že zase zaspala.

„Musím spěchat, musím spěchat! U dýňových

semínek! Kde mám

hřeben? Au! No

tak, no tak!“

vykřikovala

Rose, zatímco se

ve velkém spěchu

chystala do školy.

Pak rozrazila dveře

a vpadla do kuchyně

jako tornádo. „Nemám

na snídani čas, mami!

Už tak jdu pozdě! Promiň,

musím jít! Mám tě ráda!“

Popadla batoh z kuchyňského

stolu a zamířila ke dveřím. Ale Klára ji zastavila. „Nechám tě odejít jen pod jednou podmínkou,“ řekla. „Chci, abys mi přinesla červené andělské políbení.“

Rose se otočila a mrkla na ni. „Udělám něco daleko lepšího: Dám ti jedno hned teď!“

Položila batoh na stůl a vytáhla z něj nádhernou červenou květinu, kterou předtím utrhla ve škole. Klára květinu vzala a přivoněla k ní. Mezitím se Rose otočila zpátky ke dveřím. „Vidíš? Jsem ta nejlepší dcera na světě! Tak jo, musím si pospíšet, musím si pospíšet!“

„Viš, nejzábavnější na tom je, že tahle květina v normálním světě neexistuje,“ nenechala ji Klára odejít.